

เพราะความซื่อและไร้เดียงสา
 ของสาวน้อยดวงตากลมโตอย่าง 'ภัสสร'
 ทำให้เธอต้องตกบ่วงรักให้กับหนุ่มอังกฤษอย่าง 'ลิโอนาร์โด'
 ผู้ที่เคยมอบจูมพิตอันแสนอ่อนหวานให้เธออย่างมิรู้ลืม
 จนกระทั่งเมื่อมีโอกาสได้มาศึกษาต่อระดับปริญญาโท
 ยังประเทศของชายในฝัน
 เธอจึงเฝ้าเพียรที่จะใช้เวลาทุกนาทีเพื่อเขา
 แต่แล้ว...เมื่อรู้ว่าใจสองเราตรงกัน
 เขากลับเป็นฝ่ายรุกเพื่อที่จะจุดรั้ง
 ให้เธออยู่กับเขาตราบนานเท่านาน
 ด้วยเล่ห์รักและไฟปรารถนา
 ที่เป็นเหมือนบ่วงพันนาการหัวใจ...

บรรณาธิการ
 B1964

พ่ายรักไฟปรารถนา โดย โจนนา

บรรณาธิการ นวนิยายสำหรับผู้่านอายุ 18+

พ่ายรัก
 ไฟปรารถนา

สำนักพิมพ์ ธารกนก

ISBN 978-616-77480-0-9

“

เธอเฝ้าเพียรที่จะใช้เวลาทุกนาทีเพื่อเขา
แต่แล้วเมื่อรู้ว่าใจสองเราตรงกัน เขากลับ
เป็นฝ่ายรักเพื่อที่จะจัดรั้งให้เธออยู่กับเขา
ตราบนานเท่านาน

”

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

โนรา.

พายักไปปรารถนา. -- กรุงเทพฯ : ปรารถนา, 2555.

232 หน้า.

1.นวนิยาย. I.ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-616-7748-00-9

ชื่อหนังสือ : พายักไปปรารถนา

ผู้เขียน : โнора

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : กันยายน 2555

จำนวน : 232 หน้า

ราคา : 99 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์ปรารถนา ภายใต้การดูแลของ บริษัท มีติ ออล มีเดีย จำกัด
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์ปรารถนา

คณะที่ปรึกษา : ระวี ไหลทอง, สมชาย กรสวนสมบัติ, สกฤษฎ์กุล แจ่มสมบัติ, วิฑูร นิรันดราย,

อัญชลี อีระสินธุ์, วิรัตน์ ทิพย์พิณสุกุล, ปราชัญญ์ ไชยคำ, นวลพร สิทธิธนาภิธาน,

ภูษณาภรณ์ เกษเมธีกาญจน์

บรรณาธิการบริหาร : นภาพรณี พงษ์ประกาย

กองบรรณาธิการ : ปาจารย์ ชัยบุญญ

ออกแบบปก : Design by Wontist

ภาพปก : Jung

จัดรูปเล่ม : ภคิน พันธ์อำพล

พิสูจน์อักษร : รตามณี อุ่นยศ

ผู้อำนวยการฝ่ายสายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์ : ดวงตา เทียมศักดิ์

ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์ : ณัฏฐนันท์ วิบูลย์ศิริวงศ์

ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ : กิตติวัฒน์ นิรันดราย

ผู้อำนวยการฝ่ายสายการผลิตและพัฒนาสินค้า : ซูชัย ศิริจินดา

ฝ่ายการผลิต : ปฏิวัติ มัชฌาประเท, ยุวศรี ศิริบุญโน

แยกสี : S.S.Film Process

พิมพ์ที่ : บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ : บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก

เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39

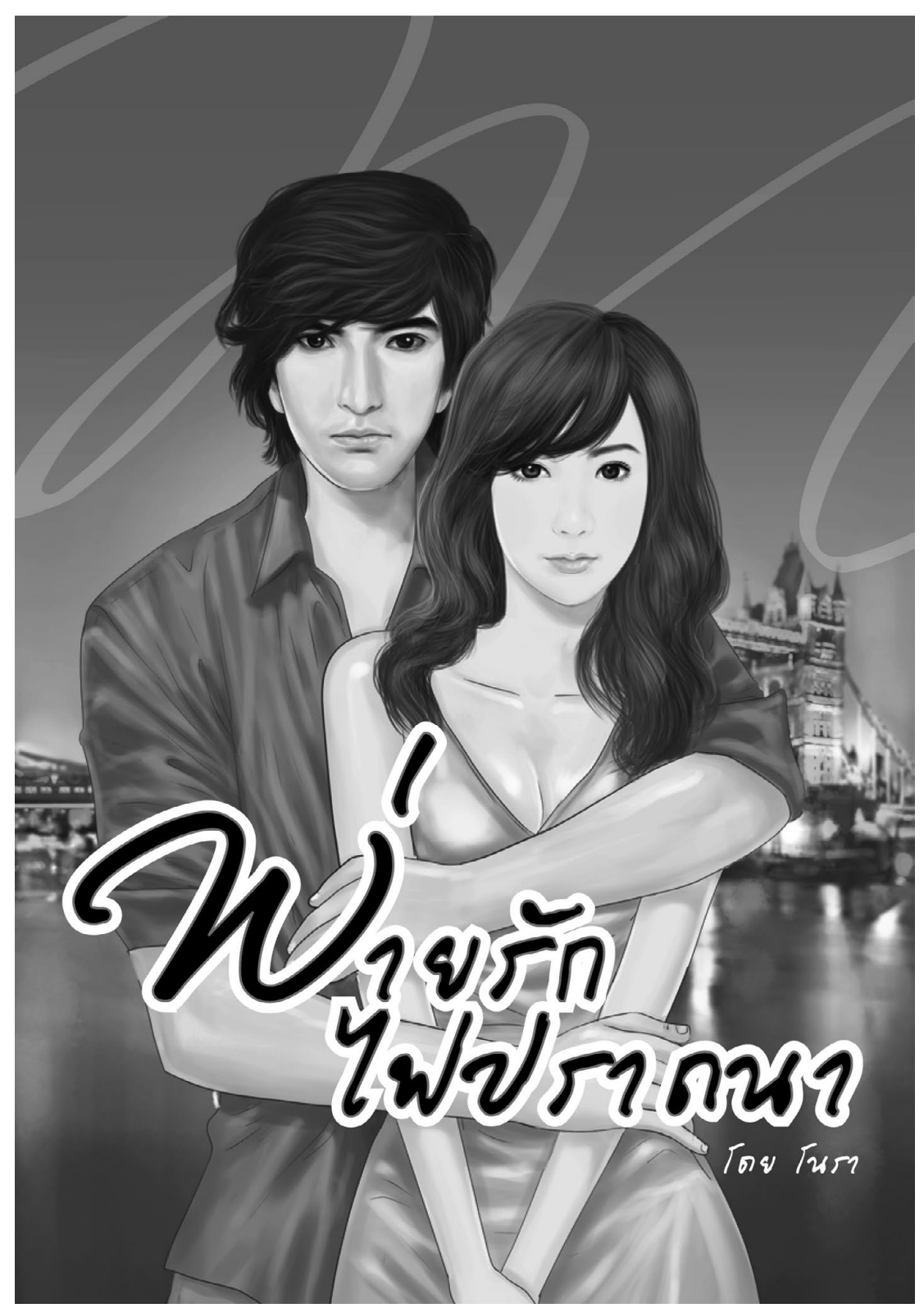
ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร. 0-2693-0904

จัดพิมพ์

กระดานชนอนสายตาจับใจ

www.greenread.com

พี่ชายรัก ไฟฟ้รดาณา

โดย โทนา

ทั้กท่ายสำนัภพิมพ์

เรื่องราวความรักที่เริ่มต้นจากจุมพิตแบบไม่ได้ตั้งใจทำให้ภัสสรหญิงสาวผู้เอาแต่ใจแต่กลับไร้เดียงสาเรื่องความรัก ต้องตกบ่วงแห่งรสจุมพิตจนเธอพึงใจและพร้อมจะมอบหัวใจให้ลีโอนาร์โด หนุ่มนักแข่งรถโกคาร์ททีมชาติอังกฤษ ที่เธอไม่เคยลืมเขาแม้เพียงเสี้ยววินาที

แต่เมื่อทั้งคู่กลับมาเจอกันอีกครั้งในประเทศอังกฤษ เธอกลับเป็นฝ่ายตั้งรับการรุกรักของเขายังไม่ทันตั้งตัว เพราะเพียงเริ่มพบสบตาลีโอนาร์โดก็จ้องเป็นเจ้าข้าวเจ้าของเธอโดยไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม เพราะเธอคนนี้เกิดมาเพื่อเป็นรักแท้ของเขาเท่านั้น

ถึงแม้ทั้งคู่จะใจตรงกัน แต่ก็ไม้อาจหนีอุปสรรคที่เปรียบดังขวากหนามเข้ามาบั่นทอนจิตใจของทั้งคู่ไปได้ แต่ทว่าไฟแห่งความรักและไฟแห่งความปรารถนาที่ทั้งคู่มอบให้แก่กันก็เป็นเหมือนแรงผลักดันให้พวกเขาก้าวผ่านเรื่องราวต่างๆ ไปได้ด้วยหัวใจอันงดงาม...

ด้วยรัก
น้ำค้าง

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะ...และแล้วเราก็กู้กันจนเจอ สมกับเป็นเนื้อคู่กันจริงจริง...
นิยายเรื่องพ่ายรักไฟปรารถนา เป็นเรื่องราวความรักของหนุ่มสาวที่
ยึดถือในรักแท้ของตนเอง โดยมีองค์ประกอบรักหลายอย่าง เช่น รักแรกพบ
รักหึงหวง รักหื่นกระหาย รักอยากจับจองเป็นเจ้าของ และรักอยากจะ
ครอบครอง...

โนราขอฝากหนุ่มลีโอนาร์โดและหนูภัสสรไว้ในอ้อมกอดของสาว ๆ
ทุกคนด้วยเนื้อ และช่วยบอกเขาที่ว่ายังมีผู้ชายแบบนี้ในชีวิตจริงอีกมั้ย

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ปรารถนา และ บก.ที่น่ารักพร้อมกับทีม
งานที่แสนดี ที่ให้โอกาสนักเขียนคนนี้ได้ทำความฝันให้เป็นตัวหนังสือ
อีกครั้งหนึ่ง และที่ขาดไม่ได้ขอขอบคุณท่านผู้อ่านทุกๆ ท่าน ที่ช่วยเติม
เต็มความฝันของโนราให้สมบูรณ์ค่ะ

รักคนอ่านทุกคนจ้า — จุ๊ฟฟฟฟฟ
โนรา

<http://hongsamut.com/writerdetail.php?writerid=1034>

<http://writer.dek-d.com/anojang1985/>

“

จูบที่ซ้ำของปลุกปั่นอารมณ์ของหญิงสาว
ให้ลูกกระพือร่วมไปกับเขา จนเผยริมฝีปาก
รับจูบหนักหน่วงไปอย่างลืမ်ตัว

”

บทนำ

ปฐมบทแห่ง...จุมพิต

“โอ้คุณแม่ข้า ภัสโตแล้วนะคะ ปีน้าก็จะเข้ามหาวิทยาลัยแล้วด้วย”

ภัสสร กิตวงศ์ ทั้งตัวลงนั่งฟังต้นสนใหญ่ ส่วนสายตาก็มองไปยังท้องทะเลที่อยู่เบื้องหน้าอันมีดมิต มือบางขว้างปาก้อนหินเล่นอย่างสนุกมือ เธอขอดิตสอยห้อยตามพี่ชายมาเที่ยวที่นี่ พร้อมกับเพื่อนสนิทของเขาที่เพิ่งเดินทางมาจากอังกฤษ

“อื้อ...ลีโอเขาไม่สนใจเด็กกะโปโลแบบภัสหรอกคะ ชีวิตนี้ภัสเห็นเขาสนใจแต่รถแข่งเท่านั้นแหละ ไม่งั้นคงไม่ดริบเรียนเพื่อไปแข่งรถเป็นปีๆหรอกคะ”

ริมฝีปากบางย่นยาวออกไปเล็กน้อย เมื่อพูดถึงคู่ปรับเก่าที่ไม่ได้เจอกันมานานหลายปี

“จริงๆ นะ ไม่เชื่อถามพี่ปรัชญ์ได้เลยคะ”

หญิงสาวยังส่งเสียงกระซิบกระซาบเรื่องราวของ ลีโอনারโด อัศวเดชา ไปอีกสักพักก่อนจะยอมวางสายไป โดยหารู้ไม่ว่าคนที่ตัวเองนิทากลับนั่งฟังต้นสนอยู่อีกด้านหนึ่ง และตอนนี้ได้ขยับมานั่งข้างๆ อย่างเงียบกริบ

ชายหนุ่มไม่ใช้สายตามองร่างเล็ก ผมซอຍสันระต้นคอะรง ที่เขาชอบพูดก่อนขอคว้าเธอเป็น ‘สาวทอม’ อยู่บ่อยครั้ง

“นินทาอะไรฉันซะยัยแสบ” เสียงหัวเราะขึ้นมามีท่ามกลางความ
ตกใจของเธอที่ถึงกับผลไปด้านหลังแทบจะทันที

“เฮ้ย!” อีตาบ้ามาได้ไงเนี่ย แล้วเมื่อไหร่...ดวงตาโตเบิกกว้างขึ้นไป
อีกเมื่อหันมาพบกับใบหน้าสวยของเขาที่ยืนมาหาตรงหน้า

ฮึ้ย...แล้วเธอจะอยู่ทำไมเนี่ย เบนสิกัสสร เบนเร็ว

ความคิดส่งให้ร่างบางเตรียมผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่คนมือไว
กลับคว้าเธอเอาไว้แน่น

“จะไปไหน มานี่เลยกัสสร”

มือใหญ่ดึงเอวเล็กขึ้นมานั่งบนตัก ลำแขนแข็งแรงรัดไว้อย่าง
แน่นหนา จนกัสสรรีบยกมือดันแผงอกกว้างเอาไว้ ปากก็เอ่ยประท้วง
ออกไปด้วยหน้าตาแตกตื่นอย่างเห็นได้ชัด

“ลีโอ คุณจะทำอะไร ปล่อยนะ” มือบางทาบทับบนแผงอก ซึ่ง
รับรู้ถึงความแข็งแกร่งของมันเป็นอย่างดี

“ฉันถามว่าเธอนินทาอะไรฉัน”

มือใหญ่ดึงผมซอยสั้นๆ ของเธอและกระตุกทีหนึ่ง จนใบหน้า
นวลเนียนที่มีผิวขาวผ่องละมุนแขนงเงยขึ้นมองอีกฝ่ายในระยະชิดใกล้
จับได้คาหนังคาเขาแบบนี้เขาอยากจะรู้แน่ๆว่าเธอจะแก้ตัวอย่างไร

“ฉันเปล่าฉันนินทาอะไร ฉันชื่นชมต่างหากเล่า”

“ชื่นชม”

“อ้อ” ปากแดงจิ้มลิ้มข้างเจรจายออกย้อนขยับขึ้นลง มันช่างเชิญ
ชวนให้ปากและลิ้นของเขาเข้าไปค้นหาอึ้งนั้

“คำไหนล่ะที่มันชื่นชม เพราะเท่าที่ฉันฟังมันไม่มีเลยนี่”

“ทุกคำนั่นแหละ เพราะเจตนาของฉันคือพูดชื่นชมยะ นี่ปล่อย
ฉันได้แล้ว” กัสสรดันขลุ่ยกลับอยู่บนตักกว้าง พยายามตะเกียกตะกาย
ลงมาให้ได้ แต่คนแรงเยอะกว่ากลับกอดไว้ด้วยความแน่นหนา

“งั้นฉันขอชื่นชมเธอบ้างสิยัยแสบ จะได้หายกันไง”

“ชื่นชม?” ใบหน้าเนียนงวยปนความแปลกใจในคำขอ

“อ้อ”

ลีโอนาร์โดไม่ยอมให้เธอได้สงสัยนานนัก เพราะเรียวปากร้อน ทาบทับลงมาหากลีบปากบางอย่างนุ่มนวล ภัตตรฐ์รู้สึกเหมือนโลกหยุด หมุนไปชั่วขณะหนึ่ง ดวงตากลมโตกะพริบปริบๆ เหมือนไม่เข้าใจว่ามัน เกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

ชายหนุ่มถอนริมฝีปากออกมาอย่างช้าๆ และทำท่าจะผล่อออก แต่เมื่อสบเข้ากับดวงตาคู้งามของเธออีกครั้ง กลับโน้มใบหน้าเข้าหา ปากอ้อมที่หอมกรุ่นอย่างไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้เลย

คราวนี้เขากลับส่งลิ้นอุ่นชานแทรกลึกเข้าไปในปากบางที่นุ่มลิ้น เซยชิมรสชาติหวานละมุนอย่างเร้าร้อน ดักดวงความหวานเข้าไปเติม เต็มในตัวของเขาอย่างคนไม่รู้จักพอ จูบที่ซ้ำของปลุกปั่นอารมณ์ของ หญิงสาวให้ลูกกระพือร่วมไปกับเขา จนเผยริมฝีปากรับจูบหนักหน่วง ไปอย่างลืมหืม

เมื่อใหญ่เริ่มลุ่มไถ้บริเวณเอวคอดที่เรียบลื่น นุ่มเนียนมือราวกับ ผิวเด็กน้อย ส่วนจมูกและปากร้อนๆ ก็เริ่มแตะลิ้มไล่ต่ำมาตามลำคอ นุ่มหอม จนอดใจไม่ไหวประทับตีตราจับจองไว้ที่ผิวนุ่มๆ เป็นรอยคิสมาร์ก

ภัตตรฐ์ตัวแข็งเกร็งไปทั้งตัว ละล่ำละลักต่อว่าอีกฝ่ายพร้อมกับทุบ ไปบนหลังหนาอย่างแรง

“อ๊อย! นี่มากัดคอเค้าทำไม มะ...ไม่นะ นี่คุณเป็นผีดูดเลือดหรือ ใจเนี่ย”

ลีโอนาร์โดค่อยๆ ถอนริมฝีปากออกอย่างอ้อยอิ่ง

ໂธ่เอ๋ย เด็กหน่อด่ก คิสมาร์กของเขามีสาวๆ อย่กได้ค่อนบ้าน ค่อนเมือง แต่เด็กหน่อยวัย 18 ปีคนนี้หว่าเขาเป็นแต่รักคิวล่าชะงั้น

เวรกรรม

“

คิดถึงจุมพิตกระซางวิญญานวันนั้น
เขายังจดจำได้อย่างแม่นยำ เน้นย้ำ
ทุกรายละเอียด เขาไม่เคยลืมเลือนมันเลย...

”

1

และแล้ว...เราก็หาค้นจนเจอ

4 ปีต่อมา

หญิงสาวท่าทางทะมัดทะแมง สวมเสื้อแจ็กเก็ตยีนส์และกางเกงยีนส์สีเดียวกับเสื้อนั้น กำลังส่งแรงใจและลุ้นรถแข่งเบอร์ RB6 ซึ่งเป็นของทีมเรดบูลล์ อยู่เจียบๆ เพียงลำพัง ท่ามกลางบรรยากาศภายในสนามแข่งขันรถโกคาร์ท ซึ่งแชมป์ระดับประเทศอังกฤษ จัดขึ้นที่สนามไฮเบอร์รี่ ทางตอนเหนือของชานกรุงลอนดอน บรรยากาศเป็นไปอย่างคึกคัก รอบๆ สนามเนืองแน่นไปด้วยแฟนคลับของแต่ละทีม รวมถึงคนที่ชื่นชอบกีฬาประเภทนี้ และยังมีนักท่องเที่ยวมาจากทั่วทุกสารทิศเข้ามาดูการแข่งขันอีกจำนวนมาก

สนามแห่งนี้มีทุกอย่างครบวงจร ไม่ว่าจะเป็นโรงแรมขนาดกลาง แต่เป็นระดับเจ็ดดาวเพื่อรองรับนักกีฬาที่มาฝึกและมาแข่งขัน ห้องจัดเลี้ยง รวมถึงยังมีคลับแฮตส์ที่ให้บริการอาหารและเครื่องดื่มสำหรับแขกและคณะกรู๊ปทัวร์ที่มาดูการแข่งขันอีกด้วย

จริงๆ แล้วกัสสร กิตติวงศ์ ลูกสาวประธานใหญ่ เจ้าของบริษัทส่งออกผลไม้โดยเฉพาะแอปเปิ้ลนั้น แอบมาอังกฤษก่อนกำหนดโดยที่ไม่ให้พี่ชายรู้ หลังจากเรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในเมืองไทยและไปร่วมงานแต่งงานแบบบอลลิ่งการของเพื่อนรักเสร็จแล้ว

เธอจึงขออนุญาตและอ้อนวอนเจ้าสัวประชาและคุณหญิงภัทรา บิดาและมารดาของเธอ บินมาประเทศอังกฤษทันที ส่วนเหตุผลนั้นก็เพราะรีบมาดูคนที่ขโมยจูบแรกของเธอแข่งรถระดับประเทศเป็นครั้งสุดท้าย และเป็นครั้งสุดท้ายที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเขานั่นเอง และเขาคงจะไม่มีใครบอกว่ามีใครบางคนแอบปลื้ม และติดตามเรื่องราวของเขามาได้ 4 ปีแล้ว ช่างเป็น 4 ปีที่เธอเร่งวันเร่งคืนที่จะมาตามหาหัวใจที่พร่ำเรียกร้องอยากอยู่ใกล้ชิดเขาเหลือเกิน

พลัน! เสียงผู้ชมในสนามก็ดังลั่น เขียร์รถหมายเลข RB6 ที่ได้เข้ารอบนำคู่แข่งขึ้นเกือบครึ่งสนาม

“ลีโอ ลีโอ ลีโอ” เสียงตะโกนเรียกชื่อเขาดังกึกก้อง

ภัสสรใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นที่ ลีโอ นาร์โด อัสวเดชา เข้าเส้นชัยเป็นอันดับที่หนึ่ง เขาทำสำเร็จแล้ว และครั้งนี้เป็นการจบเกม นักแข่งรถมืออาชีพในประเทศอังกฤษที่สวยหรูที่สุดของเขา ก่อนที่เขาจะมุ่งมั่นทำวิทยานิพนธ์ปริญญาโทควบคู่ไปกับการบริหารงานในภัตตาคารอัสวเดชาที่มีสาขาทั่วไปตามเมืองต่างๆ ของประเทศอังกฤษนี้

เมื่อการแข่งขันเสร็จแล้วภัสสรเดินมายังคลับเฮาส์ที่อยู่ภายในบริเวณสนามแข่งรถอันทรงสมัย ขณะที่เธอกำลังนั่งรับประทานอาหาร ก็รู้สึกว่ามีสายตาคู่หนึ่งจ้องเขม็งมายังเธอ เธอจึงหันไปมองตอบแล้วก็รู้สึกว้าว ทำไมถึงคຸ້ນๆ หน้าผู้หญิงคนนั้นเหลือเกิน

และแล้วผู้หญิงคนนั้น ซึ่งสวมกางเกงยีนส์ขาสั้นจนเห็นขาอ้อนกับเสื้อกล้ามสีขาวก็เดินเข้ามาหาเธอที่โต๊ะ พร้อมกับทักเธอเป็นภาษาอังกฤษว่า

“ขอโทษนะคะ ฉันรู้สึกคຸ້ນๆ หน้าคุณจัง คุณชื่อภัสสรเคยเรียนโรงเรียนนานาชาติจังหวัดเชียงใหม่ ที่ประเทศไทยหรือเปล่าคะ”

“ใช่ค่ะ” ทันใดนั้นภัสสรก็เบิกตาโตด้วยความคาดไม่ถึง ไ้ทฤษฎีโลกกลมนี้มันมีจริงๆ และถามกลับไปเป็นภาษาไทยด้วยความตื่นเต้น

“หญิงผิวกะหรือเปล่า” โดยหญิงผิวกะนี้มีชื่อเต็มๆ ว่า มล.น้ำผึ้ง

กุญชรประภาวศ์ ลูกสาวคนเดียวของ มรว.เกรียงศักดิ์ และมล.นวรรตน์ เธอได้ย้ายมาเรียนที่อังกฤษนี้ตามท่านพ่อและท่านแม่ที่มาทำธุรกิจ ตั้งแต่อายุ 12 แล้วนั่นเอง

“อ้อ” พยักหน้าหงิกๆ ด้วยความตื่นเต้นเช่นกัน “ใช่แล้วจะยัยภัส”

แล้วทั้งคู่ก็กอดกันกลมด้วยความดีใจ ที่ได้มาเจอกันโดยไม่คาดฝัน สองคนนั่งคุยกันถึงเรื่องราวต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะวีรกรรมโลดโผนเมื่อครั้งสมัยเรียนอยู่ไฮสคูลด้วยกัน

ซึ่งก่อนหน้านี้หม่อมหลวงน้ำผึ้งเป็นคนอ้วนตุ๋นน่ารักขบขันมาก และต้องเป็นคนที่ขายนอกโรงเรียนซึ่งเป็นร้านประจำของเธอเท่านั้น และเธอก็จะยั่วยุให้ภัสสรไปซื้อให้เป็นประจำ ด้วยความรักเพื่อน ภัสสรจำต้องปิ่นรวไปซื้อให้เกือบทุกวันเช่นกัน

ตอนนั้นภัสสรมีลักษณะเหมือนสาวทอม ซอยผมสั้นๆ ทำทางทะมัดทะแมง ลิงเรียกพี่ โดยหม่อมหลวงน้ำผึ้งจะเป็นคนดูต้นทางไว้ให้เสมอ และนี่ก็เป็นที่มาของความสนิทสนมของพวกเธอนั่นเอง และหลังจากที่เพื่อนเธอมาเรียนที่นี่แล้ว ทั้งคู่จึงขาดการติดต่อกันอย่างสิ้นเชิง จนกระทั่งได้มาพบกันที่นี่โดยไม่คาดฝัน

“ตอนแรกหญิงก็ไม่คิดหรอกว่าจะเป็นภัสนะ แอบดูอยู่ตั้งนาน แต่พอได้สบตากลมโตสีดำแบบนี้แหละ ใช่เลย”

หม่อมหลวงน้ำผึ้งมองดูเพื่อนสาวซึ่งมีดวงตากลมโตสวยงามแต่โหนแต่ไรมาแล้ว แกมวันก็ยังปล่อยผมยาวสยายตรงไล่ลงมาถึงกลางหลัง วงหน้ากลมรูปไข่ดูจิ้มลิ้ม รูปร่างก็ดูออร่า กลมกลิ้งสมส่วนกันไปหมด

“ภัสสวยขึ้น จนหญิงจำแทบไม่ได้เลยนะเนี่ย”

“อย่ามาว่าแต่ภัสเลย หญิงผั่งก็สวยขึ้นผิดตาไปเลยละ” จากคนที่อวบอ้วนผูกเปียสองข้าง กลายเป็นสาวอกเอาสะโพกดูเย้ายวน ผมดัดปลายลอนใหญ่แกมเจ้าตัวยังเปลี่ยนลุคส์แต่งตัวเซ็กซี่เน้นทรวดทรงให้ดูดีขึ้นอีกต่างหาก

“แหม ก็ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่นั่นแหละ ท่านพ่อกับท่านแม่บังคับให้

หญิงทำอะไรเอง เดินทางไปมหา'ลัยเอง ตอนหญิงมาใหม่ๆ ยังไม่มีใบขับขี่ หญิงต้องนั่งรถไฟใต้ดินไปเองทุกวันเลย และยังบังคับให้หญิงเล่นกีฬาทุกชนิดอีกต่างหาก ไม่ยอมได้ใจล่ะ”

“ก็ดีแล้วนี่นา ดูซิผลพลอยได้ทำให้เธอสวยอย่างนี้...” ทั้งสองสาวก็ประสานเสียงหัวเราะให้แกกันและกัน

ทั้งคู่พูดคุยกันถึงเย็นและภัสสรก็เพิ่งรู้ว่า ท่านพ่อของหม่อมหลวงน้ำผึ้งเป็นเจ้าของสนามแห่งนี้ รวมถึงเป็นหุ้นส่วนของทีมเรดบูล ที่ลีโอนาร์โดสังกัดอยู่ด้วยนั่นเอง และคืนนี้จะมีการเลี้ยงฉลองให้เขาที่นำทีมชนะเลิศการแข่งขันแข่งรถโกคาร์ท ระดับประเทศในวันนี้ด้วย

“ภัส คินนี่ไปงานเลี้ยงเป็นเพื่อนหญิงหน่อยสิ”

“เอ่อ...มันจะดีเหรอ ฉันเป็นคนนอกนะ แล้วเธอมาชวนฉันกะทันหันแบบนี้ ฉันเตรียมชุดไม่ทันด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอก เขาจัดในห้องจัดเลี้ยงที่ชั้น 1 นี่เอง ส่วนเรื่องชุดเดี๋ยวยหญิงจัดการเอง ไปเป็นเพื่อนหญิงหน่อยนะ”

หม่อมหลวงน้ำผึ้งจะยืดยายให้เธอไปงานเลี้ยงในคืนนี้ให้ได้

“อ้อ งั้นก็ได้ แต่ฉันไม่อยู่ตึกนะหญิงฟัง เพราะยังไม่ได้นอนเลย ง่วงชะมัด”

“เย่... รับรองไม่ตึกแน่นอนจะ แม่เด็กอนามัย”

ภัสสรคิดว่าไหนๆ เธอก็กะว่าจะมาอยู่เที่ยวที่นี้สัก 2-3 วัน เพื่อรอให้ปริญพี่ชายของเธอกลับมาจากมหาวิทยาลัยเวลส์ เมืองคาร์ดิฟ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศเวลส์ อันเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักร (UNITED KINGDOM) ซึ่งสหราชอาณาจักรนี้ประกอบด้วยดินแดน 4 แห่งด้วยกันคือ อังกฤษ เวลส์ สกอตแลนด์ และไอร์แลนด์เหนือ และสหราชอาณาจักรนี้มีเมืองหลวงร่วมกันตั้งอยู่ที่ กรุงลอนดอน อันเป็นเมืองสำคัญของอังกฤษ

พี่ชายเธอไปศึกษาตูกานที่มหาวิทยาลัยนี้ก็เพราะเมืองนี้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรม และมีเมืองท่าที่ทำเหมืองแร่ และเหมืองถ่านหิน

นั่นเอง

ภัสสรแปลงโฉมอยู่ในชุดราตรีสีน้ำเงินสั้นเหนือเข่า เปิดไหล่มนผ่อง และด้านหลังคว้านลึกเกือบถึงเอว ซึ่งเธอแทบไม่เชื่อว่าชุดนี้จะเป็นของหญิงผึ่งเพื่อนของเธอ ระยะเวลาไม่กี่ปีทำให้เพื่อนเธอคนนี้เปลี่ยนแปลงจากสาวอ้วนกลมกลายเป็นสาวเซ็กซี่ไปได้

เสื้อผ้าทุกชิ้นต้องเปิดนั้นเวลานี้อยู่ทุกตัว โดยเฉพาะชุดที่เธอกำลังสวมใส่อยู่นี้ หม่อมหลวงน้ำผึ้งบอกเธอว่าเพิ่งจะซื้อมาไม่กี่วันนี่เอง แต่ยังไม่ได้ใส่ พอเห็นเธอใส่แล้วสวยก็ยกให้ซะเลย แถมยังจับเธอแปลงโฉมทั้งแต่งหน้าทำผม ดูแล้วเหมือนกับเจ้าหญิงอย่างไรอย่างนั้น

“หญิงผึ่ง...ฉันว่ามันดูโป๊ๆ ไปหรือเปล่านี้”

“โอ้...ยัยภัส ไม่โป๊หรอก ไม่เชื่อเดี๋ยวดูในงานสิ สาวๆ ที่มากันแต่งตัวอย่างนี้ทั้งนั้นแหละน่า” เพื่อนสาวที่ตอนนีกลายเป็นหญิงมั่น ผู้นำแฟชั่นของลอนดอนรับรองอย่างแข็งขัน

“แต่ฉันว่ามันดูโล่งๆ เกินไปอะ” คนที่ไม่เคยแต่งตัวแบบเปิดเผยเนื้อตัวมากเท่านี้มาก่อน ชักจะไม่ค่อยมั่นใจเอาเสียเลย

“มั่นใจหน่อยสิยัยภัส ดูซิไม่น่าเชื่ออะว่าเธอแต่งอย่างนี้แล้วสวยงามมากเลยละ นี่...เดี๋ยวหญิงจะแนะนำนักกีฬาของท่านพ่อให้รู้จักสัก 2-3 คน ดีไหม”

“มะ...ไม่ต้องเลยนะ”

“เอ...หรือว่า แนะนำลิโอคนเดียวดิอะ ถ้าลิโอเขามาเห็นเธอ หญิงว่าเขาต้องสารภาพรักกับเธอแน่ๆ เลย”

“อ้อ หญิงผึ่ง อย่าพูดมั่วๆ นะ ภัสไม่ได้คิดอะไรกับเขาอย่างนั้นซะหน่อย” ปากปฏิสเทธแต่ใบหน้าแดงด้วยความเขินอาย ไม่น่าหลวมตัวบอกเพื่อนเลยว่า วันนี้เธอตั้งใจมาเชียร์ลิโอনারโดโดยเฉพาะ

“จะ ไม่มีอะไรก็ไม่ว่าอะไรนี่จะ เข้าไปได้แล้ว” หม่อมหลวงน้ำผึ้งจุดแขนเพื่อนให้เดินเข้าไปในงานด้วยกันทันที

หม่อมหลวงน้ำผึ้งเพิ่งจะเล่าให้เธอฟังเมื่อตอนบ่ายนี้ว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของลีโอนาร์โด คือคุณนทการบิดาของเขา เจ้าของภัตตาคารหลายสาขาในประเทศอังกฤษ เป็นพี่ชายของหม่อมแม่ (เมื่อมาแต่งงานกับ มรว.เกรียงศักดิ์จึงได้รับการแต่งตั้งเป็นหม่อมหลวง) ระหว่างที่เธอเรียนมหา'ลัยในลอนดอน เธอก็พักอาศัยที่บ้านของเขา เพราะว่าส่วนมากท่านพ่อและท่านแม่จะพักอยู่ไฮเบอร์รี่

เวลาลีโอนาร์โดมาสนามแข่ง เขาเลือกที่จะพักโรงแรมแทนที่จะเป็นบ้านของเธอโดยให้เหตุผลว่าเขาจะได้ฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ และโดยนิสัยส่วนตัวแล้วเขาไม่ชอบอะไรที่มันยุ่งยากซับซ้อนเกี่ยวกับประเพณีอันยุ่งยากของไนรั่วในวังนั่นเอง

กลับกลายเป็นว่าเธอดันมาเกี่ยวข้องกับบุคคลใกล้ชิดเขาหมดเลยแหละนี่

ภายในงานมีคนประมาณ 200 คน เป็นการเลี้ยงภายในของทีมเรดบูล ซึ่งประกอบด้วยนักกีฬาที่อยู่ในสังกัดประมาณ 50 กว่าคน และผู้ติดตาม รวมถึงสปอนเซอร์อีกจำนวนมาก ทุกคนดูมีความสุขกันถ้วนหน้าตามประสาของผู้ชนะเลิศระดับโลก และไฮไลท์ของงานก็คงจะเป็นหนุ่มไทยเชื้อสายตะวันตกชื่อลีโอนาร์โดนั่นเอง เพราะเขาได้นำทีมชนะเลิศในครั้งนี้

หม่อมหลวงน้ำผึ้งซึ่งอยู่ในชุดเกาะอกสั้นสีครีม จูงมือภัสสรไปยังโต๊ะไวโอเล็ต ซึ่งมี มรว.เกรียงศักดิ์ และหุ้นส่วนคนอื่นๆ นั่งคุยกับสปอนเซอร์ของทีม ในโต๊ะนั้นก็มีลีโอนาร์โดกำลังนั่งคุยกับทุกคนด้วยความเป็นกันเอง

ภัสสรลอบสำรวจดูเขาอีกครั้ง ซึ่งวันนี้เขาได้รวบผมยาวประบ่ารวบไว้ด้านหลัง สวมสูทสีดำดูเรียบร้อย แต่พอเหลือบตาดูหน้าของเขา ขนตายาวงอนหนา จมูกสวยได้รูป ส่วนปากก็บางๆ โดยภาพรวมแล้วดูยังเ็นหน้าตาของเขาก็ออกไปทางสวยงามมากกว่าหล่อเหลา แต่หุ่นสูงหน้าล่ำบึกแบบนักกีฬานั้นต่างหากที่ทำให้เขาดูมาดแมนถูกใจเธอสุดๆ

“อ้าวหญิง มาเหมือนกันหรือ พ่อนี้ว่าไม่มาซะแล้ว” มรว.เกรียงศักดิ์

หันมาทักลูกสาว และรับไหว้จากผู้หญิงเอเชียหน้าตาจิ้มลิ้มที่เดินเข้ามาด้วยกัน

ลีโอนาร์โดหันหน้ามามองดูเมื่อได้ยินท่านเอย์ทักทายลูกสาว แต่แล้วเขาเองกลับเป็นฝ่ายตกใจแถมแปลกใจที่เห็นยัยตัวแสบ น้องสาวเพื่อนสนิทโผล่มางานนี้พร้อมกับญาติพี่น้องของเขา ส่วนภัสสรที่ยืนส่งยิ้มกว้างให้เขาอย่างดีใจที่ได้มาพบเจอกันอีกครั้งหนึ่ง

“ท่านพ่อคะ นี่ภัสสรเป็นเพื่อนของลูกที่เคยเรียนอยู่ที่เชียงใหม่ด้วยกันค่ะ ตอนนีเขามาเรียนต่อโทที่แคมบริดจ์”

“เหอ ตามสบายนะลูก งั้นก็นั่งโต๊ะเดียวกันนี้แหละ”

“ค่ะ” ภัสสรนั่งลงข้างๆ กับหม่อมหลวงน้ำผึ้ง

สักพักพิธีการประกาศให้ มรว.เกรียงศักดิ์ กล่าวเปิดงานและให้ลีโอนาร์โดเป็นคนเปิดแชมเปญฉลองให้กับชัยชนะในวันนี้ หลังจากนั้นท่านก็เป็นคนเปิดฟลอร์เต้นรำกับลูกสาวของท่าน

ทุกคนที่โต๊ะต่างออกไปเต้นรำ บางคนก็ออกไปสนุกสนานกับเพื่อนๆ ซึ่งมีบางคนก็มาชวนภัสสรออกไปเต้นรำด้วยกัน แต่เธอบอกปฏิเสธออกไปเบาๆ และเลื้อยมองมาทางลีโอนาร์โดเป็นพักๆ ซึ่งตอนนั้นชายหนุ่มนั่งจิบไวน์อยู่เงียบๆ

สักพักเขาก็ลุกมานั่งข้างๆ เธอ แต่เขาก็กังเียนชวนให้บรรยากาศยิ่งดูอึดอัดไปกันใหญ่ จนภัสสรอดไม่ได้เป็นฝ่ายชวนพูดก่อน

“เอ่อ...ฉันดีใจด้วยนะ” เป็นคำพูดที่ห่วยที่สุด ทั้งๆ ที่น่าจะพูดอะไรที่ดีกว่านี้

ลีโอนาร์โดเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าหญิงสาวดีใจด้วยเรื่องอะไร

“อ้อ ขอบใจ” สั้นๆ ได้ใจความ “แล้วมาไงละนี่ เจ้าปรีชญ์ไม่อยู่ไม่ใช่เหรอ”

“ฉันเพิ่งมาถึงตอนเข้ามิดนี่เอง และนั่งรถไฟต่อมาที่นี่เลย”

“มาคนเดียว” ภัสสรพยักหน้าหงิกหงัก

“เธอคงลืมแล้วมั้งว่าที่นี่ไม่ใช่เมืองไทย ยังไงก็อย่ากล้าให้มากนัก มันอันตราย” เขาอดเปรยต่อว่าออกไปไม่ได้

ภัสสรตาลุกวาวด้วยความโมโห หือยแ่นะ อุตส่าห์รีบบินมาเชียร์แทบตาย ดูพูดเข้าม้นน่ามาใหม่ละเนี่ย จากที่เคยให้คะแนนนิยมขึ้นชอบเต็มร้อยเต็มพัน ตอนนี้อยู่ไม่ถึงครึ่งซะแล้ว

“ขอบใจที่เตือน แต่ฉันโตแล้ว ดูแลตัวเองได้ คุณก็ไม่ต้องปากโป้งไปรายงานพี่ชายฉันก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มชะงักกึก ถึงกับวางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะเสียงดังปึก

“นี่แยแสบ ฉันบอกด้วยความหวังดี เห็นว่าเป็นคนรู้จักหรอคะ ถ้าอย่างนั้นก็ขอโทษด้วยที่ยุ่งกับชีวิตส่วนตัวของเธอ”

ภัสสรรีบปรับโฉมอารมณ์ทันที เมื่อเห็นอีกฝ่ายโมโหจริง และสำนึกว่าตัวเองก็พูดแรงไปหน่อย เพื่อเห็นแก่คนที่อยู่ในใจเธอมานานหลายปี จึงพูดเสียงเบาๆ ออกไปว่า

“เอ่อ...ฉัน บอกที่บ้านแล้วว่าจะมาดูคุณแข่งรถที่นี่”

ลีโอนาร์โดเงยไปพักหนึ่ง เมื่อเห็นว่าภัสสรทำหน้าเศร้าและก้มหน้ามองมือของตัวเอง มันก็ทำให้ใจเขาอ่อนลงหายโมโหไปอีกหน่อยหนึ่ง

“ไปเดินรำกันไหม” จู๋ๆ ชายหนุ่มก็เอ่ยปากชวนเธอ

“หา!!” ภัสสรงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างงงๆ

“ไปไหม” ลีโอนาร์โดทำปากบู้ยไปไปทางฟลอร์เดินรำ แต่เธอยังไม่ทันตอบรับหรือปฏิเสธ เขาก็ดึงเธอลุกขึ้นยืนพร้อมกับจูงมือบางไปยังกลางฟลอร์เรียบร้อยแล้ว

เมื่อได้มายืนอยู่ใกล้กัน เธอก็เพิ่งจะรู้ว่าเขาตัวสูงมาก ขนาดเธอใส่รองเท้าส้นสูงสีนี้แล้วยังถึงแค่คางเขาเอง และเมื่อมาอยู่แนบสนิทชิดใกล้อย่างนี้แล้ว มันทำให้เธอตื่นเต้น ใจเต้นรัวแรง มือเย็นเฉียบ แขนเรียวก่อนของเธอแทบไม่รู้จะวางมันไว้ตรงไหน ดูมันกลายเป็นส่วนเกินขึ้นมาเฉยๆ

ลีโอนาร์โดมอ้มเมื่อเห็นคนหน้าตาจิ้มลิ้ม จมูกเล็กๆ เขตรั้นน้อยๆ

ตามประสานเอาแต่ใจตัวเอง ริมฝีปากเต็มอึมนั้นมันน้อยๆ เหมือนเจ้าตัวกำลังหายใจไม่เต็มที

“ไม่ต้องทำตัวแข็งอย่างนั้นก็ได้ ฉันเดินรำกับคนนะไม่ใช่ท่อนไม้” เขาอดแสวงออกไปไม่ได้ เพื่อลดความประหม่าของเรอลง แต่มันก็เป็นผลให้ได้เห็นตากกลมโตค้อนขวับมาให้เขาพร้อมกับพึมพำเบาๆ

“บ้า”

ลีโอนาร์โดหัวเราะออกมาเบาๆ ตอนแรกเขาแค่ตกใจมากเท่านั้น ที่จู่ๆ ก็เห็นน้องสาวของเพื่อนโผล่มางานเลี้ยงในวันนี้ และแถมมีตัวเองจากสาวทอมซาล์ที่เขาเคยรู้จักมาเป็นเจ้าหญิงน้อยๆ ชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ

เผลอคิดถึงวันเวลาที่พบเธอครั้งสุดท้ายเมื่อสี่ปีที่แล้ว ระหว่างที่ไปเที่ยวเกาะพีพีจังหวัดกระบี่ด้วยกัน เธอทำให้ความคิดของเขาเรื่องผู้หญิงต้องเปลี่ยนไปทันที

เดิมที่เขาคิดว่าผู้หญิงจะต้องเรื่องมาก อ่อนแอ เป็นภาระให้กับผู้ชาย แต่พอมารู้จักกับเธอมันกลับตรงข้ามกับความคิดของเขาไปเสียหมด เธอทำให้เขารู้สึกทั้งในความแกร่ง ไม่เรื่องมาก ลุยไปด้วยกันทุกที่ เคียงบ่าเคียงไหล่ร่วมทริปผจญภัยไปกับเขาทุกแห่งหน

คิดถึงจุฬพิตรกระชากรวิญญูณวันนั้น เขายังจดจำได้อย่างแม่นยำ เน้นย้ำทุกรายละเอียด เขาไม่เคยลืมเลือนมันเลย...

แต่ใครจะคิดว่าวันนี้ เธอจะกลับมาบั้นดินทางมาคนเดียวเพื่อมาดูเขาแข่งรถ แถมยังไม่ได้บอกพี่ชายตัวเองอีกว่ามาถึงอังกฤษแล้ว

“พักที่ไหน” เสียงพูดมะนาวไม่มีน้ำมาอีกแล้ว ทำให้บุคลิกเขาถึงขีดกับหน้าตาตัวเองได้นะ

“ที่นี่แหละ” ภัสสรตอบสวนไปด้วยสำเนียงเดียวกัน

“ห้องไหน”

“ถามทำไม?” ภัสสรเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความสงสัย

“ก็อยากรู้” ตอบแบบกำปั้นทุบดิน

“งั้นก็...ไม่มีเหตุผลต้องตอบคำถามนี้” ภัสตรยังลอยหน้าลอยตา พุดตอบโต้ไม่ลดละ อาการประหม่าเมื่อกี้หายวับไปกับตา เหลือแต่คนปากกล้าตัวแสบที่กลับมาสิงสถิตย์ในร่างเธอเหมือนเดิม

“หึหึ” ลีโอนาร์โดหัวเราะเบาๆ

“ทำอะไร”

“เปล่า...ไม่มีเหตุผลต้องตอบคำถามนี้เหมือนกัน”

ชายหนุ่มย้อนคำตอบเหมือนเธอเปียบและยังทำหน้าที่ทำตาล้อเลียนหญิงสาวอีกต่างหาก เป็นผลให้ร่องเท้าส้นสูงของเธอกระต๊อบใส่ร่องเท้าใหญ่ของเขาไปเต็มแรง

“ไ้ย้ย!” เขาเผลอตัวร้องออกมาและปล่อยมือจากเอวบางทันที ภัสตรรีบหันหลังเดินออกจากฟลอร์เต้นรำด้วยความเร็วปานแสง

“ยัยแสบเอ๊ย!” เสียงสบถออกมาเบาๆ “เจ็บชะมัด” เขารีบลากขาเดินกะเผลกๆ ตามคนร่างบางไปทันทีเหมือนกัน

พอเดินมาถึงด้านนอกงาน ก็ไม่เจอซะแล้ว เขาจึงลองเดินไปทางสวนหย่อมข้างๆ ดิกดู ก็รู้สึกโล่งใจเมื่อเห็นภัสตรยืนนกออดอกพิงตันไม่อยู่

เขามองดูด้านหลังของร่างบอบบางอรชรอ่อนแออย่างเจี๊ยบๆ ด้วยสายตาของผู้ชายคนหนึ่งทีเห็นของสวยๆ งามๆ เขาไล่สายตาตามดมที่ติดเป็นลอนใหญ่ตรงปลาย และลงมาที่ไหล่มนขาวผ่องยาวมาถึงกลางหลังชวนให้สัมผัส ชูตะไคร้มันจะคว้านหลังโค้งลงมาเกือบถึงเอว ซึ่งเปลี่ยนจากสาวห้าวกลายเป็นสาวเช็กซีเป็นบ้าเลย

และแล้วเขาก็มีความรู้สึกว้า เขาไม่อยากให้ใครมาเห็นไหล่หลังเนียนๆ ของเธอเหมือนที่เขากำลังมองเธออยู่นี้ เขารู้หรือกว่าเธอเป็นคนสวยแต่ไม่คิดว่าแต่งตัวแบบนี้แล้วจะสวยทวีคูณเข้าไปอีก เมื่อคิดได้ดังนั้น ลีโอนาร์โดจึงถอดเสื้อสูทเดินเข้าไปคลุมให้ร่างบางทันที

ภัสตรสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ หันมามองด้านหลังทันทีเช่นกัน แต่พอรู้ว่าเป็นใครเธอก็รู้สึกโล่งใจ ส่วนชายหนุ่มก็ตกใจที่เห็นหน้าตาของเธอ เมื่อเธอได้สติและหายตกใจแล้ว จึงหันหลังเข็นน้ำตาลวกๆ แต่

ยังเผลอปากไม่พูดไม่จา พร้อมกับหยิบเสื้อสูทนั้นคืนให้ชายหนุ่มเช่นกัน

“คลุมไว้เถอะ ดึกแล้วอากาศมันเย็น เรายังไม่คุ้นกับอากาศที่นี่
เดี๋ยวจะไม่สบาย”

“ฉันยังไม่หนาว คุณเอาไปเถอะ” มือบางยื่นเสื้อให้เขา แต่ยังไม่
สบตาด้วย ชายหนุ่มจึงค่อยๆ รับเสื้อคืนมาและเอื้อมมือมาดันปลาย
กางเกงสาวให้เงยหน้ามาทางเขา ภัสสรหลบตาและพยายามบัดมือออก
แต่เขาไม่ยอมปล่อย

“โกรธเธอ”

“.....”

“เอาน่า หายโกรธได้แล้ว นี่รองเท้าฉันทะเลาะกับเธอ ฉันยังไม่
โกรธเธอเลย คนอะไรตัวเล็กนิดเดียวทำหนักเป็นบ้า”

คนไม่เคยอ้วสาว จำต้องมาจ้อเธอในแบบฉบับของเขานั้นแหละ

“แล้วนี่จะเข้าไปข้างในต่อหรือว่าจะกลับห้องเลย”

“อยากจะกลับห้องแล้วละ เหนื่อย อยากจะพัก”

คนที่อยากนอนมากกว่านี้ แต่ก็ใจอ่อนจนได้ เมื่อเห็นคนที่เธอ
แอบรักมางอนง้อ

“งั้นก็ไปสิ เดี่ยวฉันไปส่ง”

“แต่ฉันยังไม่ได้บอกหญิงผิงเลย”

“งั้น โทรไปบอกหน่อยดีกว่า เดี่ยวเขาเป็นห่วง”

ลีโอนาร์โดกดโทรศัพท์ถึงหม่อมหลวงน้ำผึ้ง และยื่นให้เธอเป็น
คนเจรจา เธอถูกเพื่อนแซวใหญ่กว่าคงกับซูเปอร์สตาร์ของประเทศ
อังกฤษตัวเอ้ สาวๆ พวกนี้ฉลาดทั่วหน้า และดันยู่ให้เธอออกเดทกับ
เขามากกว่าหกแถมยังอวยพรให้รักกันตราบนันต์ลมหายใจ เมื่อเธอวาง
สายกับเพื่อนแล้วจึงส่งโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุดให้ชายหนุ่ม พร้อมมอมยืม
กับคำล้อเลียนของเพื่อน

เออ....พูดถูกใจแต่ไม่ถูกต้องมันก็สร้างความสุขให้กับตัวเองได้
เหมือนกัน

พอเดินขึ้นลิฟต์มาถึงห้องพักของเธอซึ่งบังเอิญอยู่ตรงข้ามห้องพัก
ของเขา และก่อนที่เธอจะเข้าห้องลีโอนาร์โดก็ดึงแขนเธอไว้และบอกว่า

“พรุ่งนี้เช้าฉันจะมารับไปทานข้าวด้วยกันนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก คุณมีงานคืนนี้คงจะกลับตีึก ฉันไม่เอายารบกวน”
ปากเอื่อยปฏิเสธไปด้วยความเกรงใจ แต่ในใจตอบตกลงไปแล้ว

“ก็กินสายๆ สัก 8 โมง ก็ได้นี่ พรุ่งนี้ 8 โมงเช้า ฉันจะมาเคาะห้อง
ก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มบอกอย่างรวดเร็วและไม่ยอมรอคำตอบจากหญิงสาว หัน
หลังสาวทำเดินลงลิฟต์ไปทันที

“

จากคนที่เคยควบคุมอารมณ์ ความคิด
หรือเกมการแข่งขันมานานักต่อนัก
กลับต้องพ่ายแพ้ต่อกลิ้นหอมของเรือนผม
และผิวกายอันนุ่มนวลชวนสัมผัสของ
สาวน้อยข้างตัวไปหรือไม่

”

2

เปลวใจหรือความรัก

จะทำไมยังงี้ก็ไม่หลับไม่นอน ภาพเธอยังสะท้อนติดอยู่ในใจ

ยังงี้ก็ไม่หลับไม่นอน หัวใจมันเรียกร้องให้พบเธอ

อยากจะเจอจนแทบทนไม่ไหว หัวใจมันคิดถึงเธอ

[เพลงไม่หลับ ไม่นอน : มาชา วัฒนพานิช]

เช้าวันใหม่ที่อากาศแสนจะสดชื่น ร่างอรรชรยืนอยู่ตรงระเบียงห้อง มองดูพระอาทิตย์ที่ทอแสงแดดอันอบอุ่นสาดส่องเข้ามาหาห้องน้อย วันนี้เป็นวันที่ภัสสรตื่นเต้นที่สุดในชีวิต เธออยากจะเรียกมันว่าเป็นเดทแรกของเธอกับชายในฝัน แต่เป็นเดทที่นัดกันไปทานอาหารเช้าไม่ใช่ดินเนอร์ได้แสงเทียนเหมือนคนอื่นเขา แต่ถึงจะเป็นแค่เพียงอาหารเช้า เธอก็รู้สึกตื่นเต้นจนนอนไม่ค่อยจะหลับเอาซะเลย

8.00 น. ไม่ขาดไม่เกิน ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูห้อง ภัสสรยื่นจมูกไปประตูทันที

“แหม...ตามเวลาเป๊ะเลยนะ”

เธอรีบไปสำรวจตัวเองในกระจกอีกทีเป็นครั้งที่ห้าสำหรับเช้านี้แล้ว ดูชุดเสื้อยัดสีขาผูกชายไว้ด้านข้าง กางเกงยีนส์สีน้ำเงินขาสั้น รองเท้าผ้าใบสีขาว ปล่อยผมยาวสยาย ดูๆ ไปเหมือนเด็กมัธยมมากกว่าสาวอายุ

23 ปี

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“มาแล้วคะ มาแล้ว” ภัสสรเปิดประตูออกกว้างทันที เพราะรู้ว่าต้องเป็นชายหนุ่มคนที่ทำให้เธอแทบจะนอนไม่หลับทั้งคืน ซึ่งวันนี้เขาปล่อยผมประป่าที่ยังคงขึ้นหมาดๆ สวมเสื้อยืดสีขาวพอดิตัวและกางเกงยีนส์สีน้ำเงินขาสั้น รองเท้าผ้าใบสีขาว ซึ่งมองยังไงก็เหมือนกับแฝดผู้พี่กับแฝดผู้น้องอย่างไงอย่างนั้น

ภัสสรหน้าแดงด้วยความเขินอายที่ใจตรงกันกับชายหนุ่ม ส่วนชายหนุ่มก็ชะงักไปสามวินาที แล้วจึงพูดขึ้นมาว่า

“มอร์นิง”

“มอร์นิงคะ”

“ลงไปกินเถอะ เดี่ยวอาหารเข้าหมดกันพอดี” คำพูดแบบมะนาวไม่มีน้ำ หลุดออกมาจากปากบางๆ อีกแล้ว

“รอเดี๋ยว...ฉันไปหยิบกระเป๋าก่อนนะ” วิ่งเข้าไปเอากระเป๋าใบเล็กมาสะพาย ยิ่งมองดูเหมือนเด็กเข้าไปใหญ่

กว่าทั้งสองจะเดินมายังห้องอาหารของโรงแรมแห่งนี้ ตลอดทางมีแต่คนยกไม้ยกมือทักทายลีโอนาร์โดกันทั้งนั้น ซึ่งบางคนก็เป็นผู้ที่อยู่ในทีมรถแข่ง บางคนก็เป็นแฟนคลับของเขา ซึ่งตอนนี้ก็ถือว่าเขาเป็นคนดังในเวลาข้ามคืนหลังจากคว้าแชมป์โกคาร์ตระดับประเทศมาได้

ทั้งคู่ตักอาหารเข้ามานั่งรับประทานกันเงียบๆ และจู้จี้ ก็มีผู้ชายคนหนึ่งรูปร่างสูงพ่องๆ กับลีโอนาร์โดมาตบท้ายทักทายเขาแรงๆ

“เฮ้ย ตื่นไหวเหรอ ฉันนึกว่าแกจะเตียงชะอีวะ”

ปากพูดกับเพื่อนแต่ตากลับมองสาวน้อยเอเชียหน้าตาจิ้มลิ้มที่ก้มหน้าก้มตากินอาหารตรงหน้าโดยไม่ห้วงภาพลักษณ์ของตัวเอง และไม่สนใจใคร ดูท่าจะเลี้ยงง่ายน่าดู

เขาเห็นสาวน้อยคนนี้เด่นรำกับเพื่อนของเขาตั้งแต่เมื่อคืน ซึ่งเขากำลังจะเข้าไปขอเปลี่ยนคู่แต่ไม่ทันเพราะทั้งสองคนเดินตามกันออกไปด้านนอกของงานเลี้ยงซะก่อน

“อือฮิ”

ลีโอนาร์โดเลิกคิ้วให้กับคำถามตรงๆ ของเพื่อน
จะรอให้เพื่อนแนะนำสาวน้อยคนนี้ให้เขาได้รู้จัก สงสัยจะต้องรอ
เป็นชาติละมัง ดังนั้นเขาจึงยื่นมือออกไปแนะนำตัวต่อเธอ

“สวัสดีครับ ผมแมทิว แต่ใครๆ ก็เรียกผมว่า แมท”

ภัสสรเหลือบตามองดูลีโอนาร์โดเหมือนกับรอให้เขาอนุญาตกลายๆ
พอเขาพยักหน้าให้ เธอจึงกลายยื่นมืออันบอบบางไปจับตามมารยาทบ้าง

“สวัสดีค่ะ เรียกว่าแพตตีก็ได้ค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

แมทิวสัมผัสมือเธอแต่ไม่มีทีท่าจะปล่อยง่ายๆ หนึ่งวินาที สอง
วินาที สามวินาที สี่วินาที เอ๊ะมันนานเกินไปแล้ว จนในที่สุดลีโอ
นาร์โดก็กระแอมไอออกมาทีหนึ่ง เขาถึงค่อยๆ ปล่อยมือเรียวงามของ
เธออย่างช้าๆ

“แล้วนี่แกไม่คิดจะแนะนำให้ฉันได้รู้จักสาวน้อยคนนี้บ้างหรือ”

“ก็รู้จักกันแล้วไง แกก็แนะนำตัวเองไปแล้วนี่” แต่เมื่อเห็นสายตา
บังคับของเพื่อนแล้ว จึงอ้อมแอ้มบอกกับภัสสรว่า

“แมทเขาเรียนอยู่ที่ยูเดียวกันกับฉัน กำลังจะจบโทพร้อมกันใน
เทอมนี้แหละ และอยู่ที่มแข่งรถเดียวกันด้วย แล้วนี่ภัส เอ่อ...เรียกว่า
แพตตีเหมือนที่เขабอกก็ได้ กำลังจะมาเรียนต่อที่นี่ เป็นน้องสาวของ
ไอ้ปรีชญ์”

“ว้าว น้องไอ้ปรีชญ์หรือนี่ ไม่น่าเชื่อ คุณสวยมากครับแพตตี”

“ขอบคุณค่ะ” ภัสสรยิ้มเขินๆ กับคำชมซึ่งๆ หน้าของแมทิว

“อะแฮ่ม นี่แกจะนั่งคุยอยู่ตรงนี้อีกนานไหมวะ ทำไมไม่ไปหา
อะไรมากินล่ะ” บรรยาอากาศที่แมทิวสร้างขึ้นมาได้ประเดี๋ยวเดียวนั้นพัง
ทลายลงด้วยคำพูดโพล่งๆ ของผู้ชายหน้าสวยทันที

“ผมไปตักอาหารก่อนนะ แล้วเดี๋ยวจะมาคุยต่อครับ” แมทลุกขึ้น
และหันไปมองดูสายตาขุ่นๆ ของเพื่อน เขาพึงพอใจที่ได้แกล้งยั่ว อะไ